

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania M. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 listopada 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt III AUa 834/18,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.K.)

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 18 października 2022 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z 18 kwietnia 2018 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Krakowie z 28 lutego 2017 r. stwierdzającej, że odwołująca się M. Z., jako osoba prowadząca działalność będąc wspólnikiem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 sierpnia 2013 r. do 23 października 2013 r., od 13 listopada 2014 r. do 3 maja 2015 i od 1 stycznia 2016 r.

Odwołująca się wywiodła skargę kasacyjną od powyższego wyroku. W podstawach skargi podniosła zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie: 1) art. 83 ust. 1 pkt 1 oraz

art. 6 ust. 1 pkt. 5, art. 8 ust. 6 pkt 4, art. 9 ust. 2a, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz.1009, ze zm.); 2) art. 58 § 1, 2 i 3 k.c. oraz art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 2 k.s.h., przez niedostrzeżenie, że nie dochodzi do realizacji ustawowych przesłanek podlegania ubezpieczeniom społecznym przez jednoosobowego wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) w przypadku posłużenia się przez organizację przestępczą, wyłącznie w celu realizacji znamion oszustwa, konstrukcją spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której rolę jednoosobowego wspólnika pełni podstawiona osoba fizyczna (tzw. „słup”), nieprzejawiająca w istocie woli realizacji umownie deklarowanych celów działalności spółki (brak *animus societatis* z art. 3 k.s.h.); wymienione wyżej okoliczności mogą i powinny być samodzielnie identyfikowane i poddane samodzielnej ocenie prawnej organu rentowego w ramach rozstrzygnięć wydawanych na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie; ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty przez oddalenie apelacji organu rentowego, a nadto zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz odwołującej się kosztów procesu według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołał się na istotny, wymagający wypowiedzi orzeczniczej Sądu Najwyższego problem prawny, jaki wyłania się na tle, z jednej strony, dotychczas publikowanego orzecznictwa z zakresu ubezpieczeń społecznych, obejmującego problematykę podlegania ubezpieczeniom społecznym przez wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, a z drugiej strony, poglądów doktryny i orzecznictwa dotyczącego możliwości przyjmowania nieważności umowy spółki prawa handlowego w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego, w tym w szczególności w oparciu o stosowanie art. 58 § 1, 2 i 3 i art. 83 § 1 k.c.

Odwołująca się zwróciła uwagę, że realia niniejszej sprawy dotyczą problemu podlegania ubezpieczeniom społecznym przez osobę, która pełniła rolę

tw. „słupa”, tj. podstawionej osoby fizycznej, którą zgodnie z *modus operandi* organizacji przestępczej uczyniono współnikiem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zawiązaną wyłącznie w celu realizacji znamion oszustwa (wyłudzenia telefonów komórkowych z sieci telekomunikacyjnych). Jak przy tym ustaliły Sądy *meriti* w oparciu o wiążące ustalenia prawomocnego wyroku skazującego, odwołująca się (jako podstawiony współnik) nigdy nie miała zamiaru zakładać spółki, a założyła ją wyłącznie z namowy osób organizujących przedmiotowy proceder przestępczy, otrzymując za to (za założenie spółki) wynagrodzenie. Spółka nie prowadziła działalności i nie przejawiała nigdy aktywności innej niż ustalony wyrokiem skazującym proceder przestępczy polegający na podpisaniu z firmami telekomunikacyjnymi umów abonenckich umożliwiających uzyskanie na promocyjnych warunkach telefonów, przy jednoczesnym wprowadzeniu owych firm w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy.

W kontekście dominującego orzecznictwa fakt, że skarżąca była udziałowcem spółki, która nie prowadziła żadnej, w tym w szczególności deklarowanej w umowie spółki działalności, nie zamierzała nigdy zawiązywać spółki, a uczyniła to wyłącznie za namową organizacji przestępczej, stanowiłby okoliczność całkowicie nieistotną z punktu widzenia stosowania przepisu art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej. Problem jednak w tym, że uczestnictwo w jednoosobowej spółce kapitałowej stanowi w założeniu ustawodawcy przejaw zgodnej z prawem oraz zasadami współżycia społecznego i jednocześnie realnej (niepozornej) aktywności zarobkowej, z którą ustawodawca łączy obowiązkowe uczestnictwo w systemie ubezpieczeń społecznych. Trudno natomiast wyobrazić sobie, by wola ustawodawcy, wyrażona w przepisach art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, obejmowała uczestnictwo w systemie ubezpieczeń społecznych osób, które kreują spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością nie w celu realizacji zgodnych z prawem i zapisanych w umowie spółki celów działalności, lecz posługują się konstrukcją jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wyłącznie dla wykreowania bytu prawnego (osobowości prawnej) w celach niezgodnych z prawem, tj. wyłącznie z zamiarem prowadzenia procederu przestępczego, który nie

stanowi i nie może stanowić zgodnego z prawem „wspólnego celu” w rozumieniu art. 3 k.s.h.

Prawo ubezpieczeń społecznych stanowi dyscyplinę autonomiczną. Owa autonomia, wyrażająca się możliwością samodzielnego badania i samodzielnej oceny przez organ ubezpieczeniowy w trybie art. 83 ust. 1 ustawy systemowej przesłanek podlegania ubezpieczeniom społecznym, pozwala na gruncie stosowania przepisów prawa materialnego decydujących o objęciu ubezpieczeniem i zarazem - tylko dla celów związanych z orzekaniem o prawach i obowiązkach z zakresu ubezpieczenia społecznego - dokonać oceny prawnej skutków pozorności, jak również sprzeczności z prawem i zasadami współżycia społecznego czynności prawnych rodzących podstawę ubezpieczenia społecznego. O ile bowiem przepisy prawa spółek, które sprzeciwiają się stosowaniu konstrukcji bezwzględnej nieważności umowy spółki, służą ochronie pewności obrotu gospodarczego (ochronie interesów kontrahentów spółki), to podyktowane istotą konstrukcji bezwzględnej nieważności przeciwnskazania dla stosowania art. 58 § 1, 2 i 3 oraz art. 83 § 1 k.c. w procesie oceny prawnej konsekwencji zawarcia pozornej umowy spółki czy też pozornego uczestnictwa w spółce (wspólnik podstawiony, tzw. „słup”) na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych nie występują. Przeciwnie, wzgląd na ochronę interesu wszystkich uczestników systemu ubezpieczeń społecznych przemawia za ich (przepisów Kodeksu cywilnego) przestankowym zastosowaniem, lub też za przyjęciem takiej wykładni przepisów art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, by ich hipoteza nie obejmowała przypadku zawiązania spółki pozornej, z udziałem wspólnika podstawionego, wyłącznie w celu prowadzenia procederu przestępczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do

rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującego w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd

Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu.

Do podnoszonych przez odwołującą się kwestii Sąd Najwyższy odniósł się już w swoim orzecznictwie, w tym między innymi w wyroku z dnia 3 lutego 2011 r., II UK 271/10 (LEX nr 817528), w którym wyraził pogląd, że w stosunku do wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością obowiązek ubezpieczenia tegoż wspólnika powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu prawnego, a nie z prowadzeniem działalności gospodarczej. W uzasadnieniu tego stanowiska wyjaśniono, że na tle art. 8 ust. 6 ustawy systemowej należy stwierdzić, iż pojęcie "prowadzenie działalności pozarolniczej" jest pojęciem szerszym od działalności gospodarczej określonej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Do pojęcia działalności gospodarczej w powyższym (wąskim) rozumieniu ustawa systemowa odwołuje się tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a w pozostałych punktach tego przepisu wymienia osoby nieprowadzące działalności gospodarczej w ścisłym znaczeniu tego pojęcia. Właśnie w kręgu tych osób znajduje się wymieniony w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który jest objęty obowiązkiem ubezpieczenia bez względu na fakt prowadzenia działalności gospodarczej. Analogicznie Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyrokach: z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10 (LEX nr 598436), z dnia 3 sierpnia 2011 r., I UK 8/11 (OSNP 2012 nr 17-18, poz. 225), z dnia 11 września 2013 r., II UK 36/13 (LEX nr 1391783) i z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 295/16 (LEX nr 2347776) oraz w postanowieniu z dnia 6 maja 2021 r. (LEX nr 3177287), uznając, że jedyny wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym na podstawie tytułu określonego w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej. Z treści tego przepisu wynika, że samo posiadanie statusu wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością decyduje o podleganiu przez niego ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej.

Regulacja ta wzbudzała w przeszłości pewne kontrowersje stanowiące podstawę do wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną, w której zakwestionowano zgodność wspomnianego przepisu z art. 32 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP właśnie w zakresie, w jakim zalicza on do katalogu osób prowadzących pozarolniczą działalność także wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 25 września 2014 r., SK 4/12 (OTK-A 2014 nr 8, poz. 95) orzekł jednak, że art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w zakresie odnoszącym się do wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jest zgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz umorzył postępowanie w pozostałym zakresie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku. Uzasadniając to orzeczenie, Trybunał zwrócił uwagę na odrębność prawnopodmiotową wspólnika i spółki kapitałowej oraz fakt, że to nie jednoosobowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ale jej wspólnik jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne. Wyjaśnił ponadto, że bezpośrednim powodem wprowadzenia art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych było objęcie ubezpieczeniem wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy z perspektywy prawa ubezpieczeń społecznych znajdowali się *de facto* w podobnej sytuacji, co osoby prowadzące działalność gospodarczą. Wymieniony przepis miał zapobiegać zawieraniu przez wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością umów o pracę ze spółką w celu uzyskania statusu pracowniczego oraz związanych w tym świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych. W praktyce częste były bowiem wypadki zawierania tego rodzaju umów, które w inicjowanych przez zakład Ubezpieczeń Społecznych postępowaniach sądowych kwalifikowano jako nieważne czynności z samym sobą w celu obejścia ustawy. Omawiany przepis pozostaje również w związku z treścią innych przepisów zawartych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych i realizuje postulat powszechności ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do wspólników spółek prawa handlowego. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje różne podstawy (tytuły) ubezpieczenia wspólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Podczas gdy wspólnik jednoosobowej spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością podlega ubezpieczeniu na podstawie art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wspólnicy (innych niż jednoosobowe) spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, których łączy ze spółką prawidłowo nawiązany i zgodny z przepisami prawa pracy stosunek pracy, mogą w konkretnych okolicznościach faktycznych podlegać ubezpieczeniu pracowniczemu na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Trybunał podkreślił też, że wynikające z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zróżnicowanie jest uzasadnione istotnym dla prawa ubezpieczeń społecznych nasyceniem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością elementem osobowym oraz szczególnym na tym tle charakterem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tworzone są zazwyczaj do prowadzenia małych i średnich przedsiębiorstw przez kilku wspólników, najczęściej w celach gospodarczych (niekoniecznie zarobkowych), służąc w pierwszej kolejności ograniczeniu ryzyka związanego z prowadzeniem przedsiębiorstwa i wyłączeniem odpowiedzialności wspólnika. Szczególnie silny związek wspólnika ze spółką zachodzi w jednoosobowej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w której to jeden podmiot skupia całość uprawnień korporacyjnych oraz majątkowych przysługujących uczestnikom spółki, a w szczególności prawo głosu, prawo do zysku.

W wyroku z dnia 3 marca 2020 r., II UK 295/18, OSNP 2021 nr 4, poz. 43 (wydanym pod rządami art. 13 pkt 4 ustawy systemowej sprzed nowelizacji) Sąd Najwyższy przyjął, że wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega ubezpieczeniom społecznym, choćby spółka nie prowadziła działalności gospodarczej (art. 8 ust. 6 pkt 4 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej). Wskazał, że ustawa ta nawiązuje do definicji działalności gospodarczej tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a w pozostałych punktach tego przepisu odnosi się do osób prowadzących działalność w różnych formach organizacyjno-prawnych, z których nie wszystkie wykonują działalność gospodarczą *sensu stricto*. Także nie wszyscy przedsiębiorcy są podmiotami ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej, gdyż ubezpieczeniem społecznym objęte są wyłącznie osoby fizyczne, co wyłącza osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną,

wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą. O objęciu ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi wspólników spółek osobowych: spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej tworzonych na podstawie Kodeksu spółek handlowych - oraz wspólników jednej tylko ze spółek kapitałowych, to jest jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o których stanowi art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, decyduje zatem prowadzenie przez nich działalności pozarolniczej, której zakres pojęciowy nie pokrywa się ściśle z definicjami działalności gospodarczej. Jedyny wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym na podstawie tytułu określonego w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej. Z treści tego przepisu wynika, że samo posiadanie statusu wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością decyduje o podleganiu przez niego ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej (zob. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2021 r., I USKP 1/21, OSNP 2021 nr 12, poz. 136).

Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku dnia 28 stycznia 2021 r., I USKP 1/21, doszedł do konkluzji, że samo posiadanie statusu wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a nie rzeczywiste prowadzenie działalności gospodarczej lub innej działalności zarobkowej przez tę spółkę, decyduje o podleganiu przez takiego wspólnika ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej. Argumentując powyższą tezę, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że wpis do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) ma konstytutywny charakter, który wynika wprost z przepisów Kodeksu spółek handlowych, a moment rozpoczęcia prowadzenia bądź zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (czyli stan faktyczny) jest irrelevantny dla jej istnienia - w odróżnieniu od wpisu do CEIDG (wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 2017 r., III UK 244/16, LEX nr 2428259). W konsekwencji nie może budzić wątpliwości, że samodzielną podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym stanowi posiadanie statusu wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wpisanej do KRS. Innymi słowy, wpis spółki do KRS i brak jej wykreślenia (mimo nieprowadzenia działalności gospodarczej przez

spółkę) stanowi samodzielną podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym przez jednoosobowego wspólnika takiej spółki.

Wobec powyższych wywodów, należy przyjąć, że wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność, zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, to jest od dnia uzyskania statusu wspólnika do dnia utraty takiego statusu. Wpis jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do KRS (albo nabycie udziałów w spółce) i brak jej wykreślenia (mimo nieprowadzenia działalności gospodarczej przez wspólników) stanowi samodzielną podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym przez wspólnika takiej spółki, co wynika wprost z jednoznacznego brzmienia stosownych przepisów art. 13 pkt 4a ustawy systemowej, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności przez spółkę zostało zawieszone na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że judykatura udzieliła odpowiedzi na podnoszone przez skarżącego wątpliwości prawne. W sprawie nie występuje zaś istotne zagadnienie prawne, ani potrzeba wykładni przepisu, jeżeli jego interpretacja jest powszechnie przyjęta w orzecnictwie i została uwzględniona przez sąd drugiej instancji (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436 i z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205).

Wobec wyjaśnienia w judykaturze podnoszonych przez skarżącego wątpliwości na tle interpretacji powołanych przepisów prawa materialnego oraz zgodności zaskarżonego wyroku z tą linią orzecniczą, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

[SOP]

[a!]

